תלמוד ירושלמי · מפרשים · גליוני השס · נזיקין

גליוני השס על ירושלמי שבועות

רבי יוסף ענגיל

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

גליוני השס על ירושלמי שבועות

רבי יוסף ענגיל

מקור הטקסט: דיקטה · רישיון: CC BY-SA 4.0

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/גליוני-השס-על-ירושלמי-שבועות/
הקובץ נוצר ב־16 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611161422 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה א 4
הלכה ב 4
הלכה ג 4
פרק ב 4
הלכה א 4
פרק ד 5
הלכה ה 5
פרק ה 5
הלכה ה 5
פרק ו 5
הלכה ה 5
פרק ז 5
הלכה ה 5
פרק ח 6
הלכה א 6
הלכה ג 6

פרק א

הלכה א

אלא והי' מלמד שהן מצטרפין זה עם זה. נ"ב כצ"ל דוהי' משמע שכולן מצטרפין להוי' אחת פני משה, ועי' דוגמא בבבלי זבחים כ"ט א' והי' מלמד שמצטרפין זה עם זה וברש"י יהי', עשאן הכתוב כו' הוי' אחת מלמד שמצטרפין כו':

הלכה ב

ראב"י אומר מתוך (כצ"ל) **שנא' לא אכלתי באוני ממנו יכול ישראל שאכל מעשר אונן או טמא יביא קרבן כו'**. ע' ירושלמי סוטה פ"ה ה"ב א"ר יוסי ואפי' ראשון שבו אינו מחוור לא אוכל אין כתי' כאן אלא לא אכלתי כו' ע"ש וסברת ר' יוסי דכיון דלא נאמר לא אוכל רק לא אכלתי דרך סיפור אינו לאו וציווי ע' דוגמתו תוס' יבמות ק"ג א' ד"ה בין ותוס' קידושין ט"ו א' ד"ה כי טוב וע' גם בלאו דלא נתתי ממנו למת בירושלמי שבת פ"ט ה"ד דמוקים לי' אסוכה וקרי לי' עשה ע"ש בק"ע שכ' ואינו אלא עשה דלא נאמרו הדברים אלא בסיפור דברים של הוידוי וליכא למישמע לאו מיני':

הלכה ג

חטאתם אילו השגגות. נ"ב ע' לקמן פ"ד ה"ב בסופה כל מקום שנא' בתורה חט סתם את תופש הזדון כשגגה וצ"ל דהדרש כאן לא ממשמעות תיבת חטאתם רק דכיון דכבר הוזכרו זדונות ומרדים על כרחך דחטאתם אשגגות הוא דקאי:

ויתלה על אוכלי שקצים ורמשים. נ"ב מעין ל' זה בירושלמי הוריות פ"ב ה"ד מצוות ד' הייתי אומר אף אוכלי שקצים ורמשים במשמע כו' ואילו תיבת במשמע דכאן נשתרבב משם דכאן אין לו מקום כ"כ:

פרק ב

הלכה א

מתניתא בדבר שאינו בא מחמת הזבח כו'. נ"ב תיבות "הזבח" הם ט"ס וצ"ל תחתיהם "הוכח" והיינו דספק גרידה הוא ספק שאינו בא מחמת הוכח ואילו ספק שיש בתוכו וודאי טומאה כגון ב' שבילין כו' והלך זה באחד והב' בב' ונשאלו כל אחד בפ"ע דשניהם טהורין דכל חד מוקמינן לי' אחזקתי' מ"מ כיון שיש וודאי טומאה בין שניהם אין מתירין להם לעשות טהרות לכתחלה ואמרי' להו זילו טבילו ומה שיש וודאי בין שניהם זה נקרא דבר שבא מחמת הוכח ע' בבלי נדה ז' א' שלא תאמר בהוכחות שנינו כמו ב' שבילין כו' וע"ש בתוד"ה שלא בשם התוספתא וע' ר"ש טהרות פ"ה משנה ג' בשם התוספתא

אדם באדם כו' הרי אלו מוכיחות וע"ע שם משנה ו' וע' ירושלמי ביצה פ"א ה"א נתערבה אחת במאה כו' כולן אסורות כו' כמ"ד ספק הכן מותר מודה הוא הכא שהוא אסור נשרין ספק מהיום נשרו ספק מאתמול ברם הכא יש כאן אחת לאסור והיא מוכחת על כולן והיינו ג"כ דמה שיש וודאי בתערובת נקרא הוכחה ובירושלמי דמאי פ"ב ה"א סורקיא שהיא מסתפקת יום אחד מן האיסור נעשה אותו היום הוכח לכל הימים וכ"ה עוד בכ"ד ל' הוכח על כוונה כזאת:

פרק ד

הלכה ה

אין אומר בממון כו'. נ"ב לקמן פ"ו ה"א פ"ז ה"א:

פרק ה

הלכה ה

דברי ר"ש בתובע קנס בושת לפגם. כי פי' דמה שמזכיר תחלה לזה עיקר כוונתו ודוגמת בבבלי יבמות קי"ז א' ואת"ל כו' תנו לי כתובתי והתירוני להנשא מהו הכא וודאי אדעתא דכתובה אתאי והיינו מפני שהזכירה הכתובה תחלה עש"ה:

פרק ו

הלכה ה

ת"ל רעהו. נ"ב ע' פני משה דכ' דמשמע שיהא כרעהו כו' ודרש זה הוא בירושלמי עירובין פ"ז ה"ו א"ל רעהו עד שיהא כרעהו ע"ש:

פרק ז

הלכה ה

כהנא דמר כו'. נ"ב תיבת דמר צריך להמחק והמאמר כהדא ר' יודה כו' פי' דר' יודא כו' עשו אצלו פועלים נושאי כתף והסמיכם אצל החנווני:

ממה דאילו כו'. נ"ב פי' אילו הי' החנווני אומר להפועלים קחו לכם מעותיכם הרי הי' הסוף ששניהם נוטלין שהפועלים כבר נטלו מן החנווני והחנווני הרי הי' חוזר ונוטל מבעל הבית וע"כ יהבון מכבר פי' יטלו הפועלים כבר עכשיו מבעל הבית מכח שיעבודא דר' נתן שהרי יש להם חוב על החנווני ולחנווני על בעל הבית ואף שכ"ז שלא נתן להם

החנווני אין לו על בעה"ב כלום מ"מ אין בעה"ב יכול לומר להם כבר העמדתי אתכם אצל החנווני גבו ממנו דכיון דסוף סוף אם יגבו ממנו יהי' לו שוב חוב על בעה"ב וע"כ יכולין גם הם לגבות מבעה"ב עבור החנווני ואחרי הגבי' יחזיקו בהמעות שהרי מגיע להם המעות מן החנווני וע"כ מדהוצרך ר' שמי לעניין סברה דשיעבודא דר' נתן ולא אמר בפשיטות דכיון דהחנווני לא נתן להם נפרעין מבעה"ב כמעיקרא א"כ נלמד מזה דאם העמיד בעה"ב לפועל אצל חנווני אין דינו בעצם עוד עם בעה"ב רק עם החנווני ונ"מ לאם העני הבעה"ב בנתיים דמ"מ החנווני חייב לשלם לפועלים וכן אם שילם הבעה"ב לחנווני תחלה אין לפועלים עוד על בעה"ב כלום:

פרק ח

הלכה א

ר' אבהו בשם ר' יוחנן בעומדת באבוסו. נ"ב כזה לקמן הלכה ג' ר' ר' חיי' בשם ר' יוחנן בעומדת על אבוסו אולי צ"ל גם לקמן ר' אבהו:

מהו שיאמר לו בוא והשבע לי שלא נתת עיניך בה לגוזלה. נ"ב לקמן הלכה ד' בסופה:

שמיר' כו' אין משערין כו' עד ואם לאו חייב. נ"ב כזה בירושלמי ב"ק פ"ד ה"ט בסופה:

ר' אלעזר כו' נאמר שליחות יד כו' שמע ר' יוסי בר נהוראי ומר אני איני מקבל עלי את הדבר הזה כו'. נ"ב ע' כזה בירושלמי נדה פ"ג ה"א ושם הוא להיפוך דנאמר מימרא בשם ר' יוסי בי ר' נהוריי ושמע ר' לעזר ומר אינו מקבל עלי את הדבר הזה:

הלכה ג

טענו טענת אבוד כו' מאחר (כצ"ל) **שאילו הודה כו'**. פי' דבטענת אבוד כיון דאפי' יבואו עדים קודם הודאתו יש לו להביא קרבן ולהודות הרי מחויב כדי לכפר על שבועתו לכן חשיב נתברר חיוב קרבן שלו והוה ההפרשה ומשא"כ בטענו טענת גנב כיון דאפשר שיבואו עדים לפני ההודאה ולא יהי' חיוב קרבן ע"כ חשוב שלא נתברר החיוב קרבן עדיין ואפי' יודה אח"כ ויבואו עדים אחר ההודאה מ"מ עכשיו עדיין לא נתברר החיוב קרבן ואין ההפרשה דעכשיו חלה דהו"ל קרבנו קודם לנזרו ע' ירושלמי לעיל פ"ד ה"ג:

תיפתר בששחטו אחר. נ"ב פי' שלא בשליחותו דאין מתחייב על הטביחה:

ר' חייא כו'. נ"ב עמ"ש על הגליון לעיל ה"א ד"ה ר' אבהו: